

Biljana T. Petrović

LJUBAV

Nazovimo stvari pravim imenima
pogledaj me u oči pa mi reci
što ti izbegavaš mene u životu,
eto, toliko mi je godina a videla sam te svega
nekoliko puta i dva puta
koja ne bih da brojim, još za kraj,
početak i kraj,
to je ista priča
znaš ti već
šta me vezuje za tebe
možeš li ti da mi objasniš
večnost se ovde ne računa
ona ne potpada pod nas,
iza tebe i mene ništa neće ostati
ako mi ime upamte
pa mi dobar glas
na uvo šapne da sam na ovom svetu
čuvena već
a ja se ozarim,
hoćeš li da mi obećaš da ćeš
umesto glasnika stići do mene
u zemlju iza sedam gora neba i mora
ne,
nazovimo stvari pravim imenima
kad umrem hoćeš li me žaliti
ili ćeš mi doneti dobar glas
sedeću u bašti procvaloj
zastaće mi ruka u trenu,
zadrhtati blago,
vruća kafa će mi se po krilu prosuti,
nije li to konjanik koga sam u onome životu
sanjala da mi dolazi
misao će mi prostrujati,
osmeh će mi se razliti na licu bledunjavom
devičanski belom,
konj će galopirati, pred mojim kapijama
stati, povući ćeš uzde,

on će se visoko, na zadnje noge propeti,
a ti ćeš se smejati i skoćićeš na travu zelenu,
ne,
nazovimo stvari pravim imenima,
više bih volela da se ja tebi pridružim,
pružićeš mi levu ruku
razdragana ja ću ti ruku dati
i uspeću se na konja u lepršavoj belojoj haljini
oko struka ću te obuhvatiti,
u galopu konj će da juri
niz polja,
uz šume,
moje će srce udarati,
da, više bih volela da se ja tebi pridružim
šta će mi tamo dobar glas i večna slava
kad će se večnost kad-tad u istoriju pretvoriti,
nazovimo stvari pravim imenima
budimo sada i ovde srećni
a ja ću se baviti pisanjem i tako i tako
ali i da nešto živo ostane iza nas,
ne bi bilo loše
kao u dobroj melodrami.

Rez,
gledaš me kao da sam s Marsa pala
kao da si ti načisto sasvim sa sobom
kažeš mi da se odmaknem korak od tebe
da sam po život opasna
kao visoki napon
kao pogrešan spoj
čuješ li ti sebe,
kažeš mi,
a ja ćutim, sve sam izmislila, veruj mi,
a ti veruj u ono što hoćeš
ti, moja muza
a ja tvoja verna druga
zašto kažeš da negativno utiče na tebe
što se sa mnom družiš
kad sam te videla u životu desetak puta od kojih
dva puta nisi bio sam
što me je slomilo,
da li znaš,
misliš li da sam čitava

uspravna sam, teška,
dobro se držim
sastavljena sam sa zemljom, oči su mi u nebo uprte,
prolaze noći i dani,
budim se, umivam lice,
palim mašinu,
i tako redom,
što,
nazovimo stvari pravim imenima,
pogledaj me, liči li ti da sam avet zombi
priđi još bliže
pogledaj bolje
ako ti svetlost pada u oči,
kažeš da lepšu od mene video nisi
da sam na svetu najlepša žena
pa što da ne ostane nešto za nama
što će se isto kao i mi ovom životu
radovati,
juriti kroz vreme kao vetar i
zvezdani prah,
i šta sad sa mnom,
pogledaj me u oči pa mi reci
što ti izbegavaš mene u životu
i to od onda kad sam te navela da razmisliš
pa kad si već doneo odluku šta ti je
pametno činiti,
šta ti sad ja smetam,
ako je zato što mi je došlo da nazivam stvari
pravim imenima
ne brini,
nema ovde ničeg pravog
sve sami nevidljivi dvojnici
praznina,
živa zazidana,
u monitor gledam
svetovi mi u glavi,
evo,
odmah smo nesporazum rešili,
i tako još nisam rekla ono što je suština,
a u naslovu je sadržano.

Rez,
sada ulazi u igru neko treći

ali ti mi okrećeš leđa,
vrati se,
ostalo je još nedorečenog među nama,
opet sam za bajku raspoložena
opet mi lepršaju u glavi oni šareni svetovi
vidim te kako pristizeš usred noći
izvoli, kažem ti,
noćas ću mirno spavati,
kraj tebe odahnuću
senke se gužvaju po plafonu, padaju na mene,
mrak je sve gušći,
dođi,
zavuci se pod jorgan,
toplo će ti ovde biti,
i peć je topla,
privi se uz mene i čvrsto me zagri
jesi li spavao nekad sa lepšom ženom,
nego što sam ja,
naravno da tako ne mislim,
nema ničeg u prolaznim stvarima,
pa što da ne ostane onda nešto za nama,
pogledaj me u oči pa mi reci
vidiš li konačno šta ti govorim.